

TRIBUNA

JOAN R. MARINA AMAT, FILÒLEG

Les meves creences

Una societat de poca memòria col·lectiva com és l'actual Andorra, on l'essencial és treballar i produir ràpid i no pas conuiu, competir –no pas en singularitat i qualitat sinó en capacitat especulativa i en nombre de vendes–, ho té difícil per aventurar-se a ser gaire cosa més que el petit gran basar del sud d'Europa, el gran *outlet* de les oportunitats perdudes.

Com si haguéssim volgut esquitxar tots els aspectes de la nostra vida amb la mateixa celeritat devoradora que alguns apliquen a l'hora de fer negocis, desdibuixem i desenfoquem –jo crec que interessadament– allò que d'essencial teníem.

Teníem una llengua, una nacionalitat i presumíem de saber a quin destí estàvem cridats: per tècnica, per vocació, per especialització, per estudis o justament per no tenir-ne, per capacitat o incapacitat esportiva, per lideratge, per creativitat, per...

Venim –i encara la integrem– d'una societat de muntanya d'arrels solidàries en què l'escola i les famílies conjuntament encara sabien anticipar-se als reptes que joves i adolescents ens plantegen abans d'arribar a situacions de precarietat o de perill o al fracàs de no saber trobar lloc en un món d'adults que no els atrau.

Un món intransigent que ens escup fora, per poc

que badem. A joves i a adults. Fora d'una terra andorrana i d'un Pirineu que hem estat idolatrant deliberadament com si d'un paradís perdut es tractés.

Tenim un viscut. De forma intermitent hi ha qui se sent andorrà; d'altres, de forma permanent, som andorrans per naixença i per convicció, malgrat que força de nosaltres probablement tenim arrels foranes i que podríem disposar d'altres nacionalitats.

No per això podem acceptar, ni uns ni altres, que la mala gestió política dels darrers vint anys, per exemple, en el tímid desplegament de les lleis socials que ens deparava la Constitució, per la no inclusió dels nouvinguts al dret de votar en les eleccions comunals o per la poca convicció en la defensa dels interessos i dels drets dels empresaris i dels joves andorrans a l'estranger, sigui excusa confortable –que no ho és– perquè ara hi hagi qui plasmi que no desitja fer-se andorrà quan ja podia fer-se'n o que sent i estima Andorra com el primer, quan té una altra nacionalitat a la butxaca a banda de l'andorrana. És fotre's del mort i del qui el vetlla.

¿Jo he de canviar el meu concepte de nacionalitat a causa que gent de fora, com els meus pares també foren un dia, no vulguin fer-se andorrans ara que poden?

¿Jo he de permetre un canvi en la legislació dels meus drets i de la meva –meva!– nacionalitat per raonaments, motius i desitjos econòmics i mercenaris de gent sense arrels i amb tanta fam de món que no tenen món? ¿On queden els valors?

Obligació urgent té l'actual Govern i també els

propers, i tots els partits polítics –més encara els de l'oposició, si cal–, de treballar jurídicament, laboralment i institucionalment per defensar els andorrans. Aquí i a fora. I d'una vegada.

L'amable lector hauria d'aprendre a discernir en les paraules a favor de la doble nacionalitat del gran professional de l'il·lusionisme polític i econòmic andorrà, Marc Forné, molt de doble llenguatge, molt de doble moral i molta hipocresia.

Aquell que va dur el país a un cul-de-sac presupostari –que encara perdura– per les obres faraòniques que va autoritzar (semblant a la que ara el Govern Martí s'entesta a tirar endavant, a Sant Julià de Lòria, quan ja no és necessària per descongestionar el trànsit) manté fidelitat als seus orígens polítics i a la gent del Pallars i d'altres indrets del Pirineu que la gent del seu partit anava a buscar perquè ell pogués guanyar.

Aquells pirinencs que reclamaven ser andorrans per ascendència familiar i que trepitjaven Andorra un diumenge de tant en tant per venir-hi a votar, ja disposaven de la doble nacionalitat i de la impunitat de contribuir a decidir el futur d'un país on no vivien, on no lluitaven per augmentar les seves llibertats, on no ajudaven a fer-lo créixer socialment, on no...

Defenso que voti ja en les properes eleccions comunals tota persona que viu i treballa a Andorra, sense distinció de nacionalitat ni d'origen, però que en cap cas aquesta aportació democràtica pugui degenerar en un repartiment gratuït ni una subhasta de la nacionalitat andorrana ni en una legalització encoberta de la doble (o triple) nacionalitat.